

Arrest

nr. 263 818 van 18 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juli 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 september 2021 met referentienummer 97142.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERAART, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag om machtiging tot verblijf die onder meer door verzoekster werd ingediend op 4 maart 2021, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.03.2021 werd ingediend door :

*S., D. (R.R. *)
Geboren op (...)
Wettelijk vertegenwoordiger van:
S., O. (geen RR)
Geboren te Persevo op (...)
S., N. (R.R. 1*)
Geboren te Ieper op (...)
S., M. (R.R. *)
Geboren op (...)
Nationaliteit: Servië
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 02.12.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedure – namelijk één jaar en drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij sinds de weigering van haar asielprocedure ononderbroken op het Belgische grondgebied heeft verbleven. Echter, deze bewering wordt niet ondersteund door de objectieve informatie uit het administratief dossier. Het administratief dossier bevat namelijk verschillende stukken waaruit ontegensprekelijk blijkt dat betrokkene terugkeerde naar Servië samen met haar gezin. Vooreerst blijkt dit duidelijk uit de verklaringen die haar partner, dhr. S. H., aflegde op 15.04.2021 tijdens het SEFOR terugkeergesprek. Hoewel betrokkene zelf tijdens het opvolggesprek dd. 06.05.2021 beweert dat zij slechts enkele maanden in Servië verbleef en snel na de bevalling zou teruggekeerd zijn naar België met haar kinderen, vindt deze bewering geen ondersteuning in de voorgelegde stukken. Zo blijkt dat het paspoort van betrokkene op 29.01.2019 werd afgeleverd te Vranje, het paspoort van haar dochter M. werd op 08.06.2015 afgeleverd te Vranje, het paspoort van haar zoon N. werd afgeleverd op 19.06.2018 te Vranje en het paspoort van haar zoon O. werd op 09.01.2019 afgeleverd te Vranje. Het paspoort van haar zoon O. bevat bovendien een inreisstempel België dd. 02.02.2019. Al deze paspoorten vermelden hetzelfde domicilieadres te Vranje. Uit de voorgelegde schoolattesten van haar kinderen blijkt overduidelijk dat zij hier naar school gingen tot 30.06.2015 en dan pas opnieuw vanaf 26.02.2019. Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zij vroeger terugkeerde naar België. Evenmin bevat het administratief dossier enig bewijs van haar aanwezigheid in België gedurende deze periode. De bewering dat betrokkene sinds 2010 ononderbroken in België zou verblijven, kan dan ook niet aanvaard worden als

buitengewone omstandigheid daar zij niet strookt met de objectieve stukken uit het administratief dossier.

Betrokkene beroept zich op een verblijf en opeenvolgende procedure van meer dan negen jaar. Echter, deze bewering wordt niet onderbouwd door de objectieve informatie uit het administratief dossier. Betrokkene diende op 10.09.2010 een asielaanvraag in die negatief werd afgesloten op 02.12.2011 (duur: één jaar en drie maanden), betrokkene diende op 01.08.2011 een aanvraag 9ter in, die werd afgesloten op 07.02.2013 (duur: één jaar en zes maanden). Op 20.08.2012 deed betrokkene een aanvraag op basis van artikel 9bis die negatief werd afgesloten op 05.03.2013 (duur: iets meer dan zes maanden). Op 30.06.2013 diende betrokkene een tweede aanvraag 9bis die negatief werd afgesloten op 04.12.2013 (duur: net iets meer dan vijf maanden). Tenslotte diende betrokkene op 01.07.2013 een aanvraag 9ter in die negatief werd afgesloten op 07.08.2013 (duur: één maand). Pas op 04.03.2021 dient betrokkene huidige aanvraag 9bis in. Er is dan ook geen sprake van opeenvolgende procedures van meer dan negen jaar. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020). Zeker gezien het feit dat betrokkene samen met haar gezin naar Servië terugkeerde in 2015 en pas in 2019 terugkeerde naar België wat een ernstige contra-indicatie betekent voor een gegronde vrees voor een schending van artikel 3 EVRM.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar kinderen, ter staving waarvan zij schoolattesten voorlegt waaruit blijkt dat haar dochter M. en haar zoon O. hier school liepen in het kleuteronderwijs tot 30.06.2015 en dat zij hun scholing in België heropstartten op 26.02.2019. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien stellen we vast dat uit de voorgelegde attesten duidelijk blijkt dat betrokkene zelf de keuze gemaakt heeft om de scholing van haar kinderen te onderbreken. Uit de voorgelegde attesten blijkt namelijk dat haar dochter M. hier naar het kleuteronderwijs ging van 09.01.2012 tot 30.06.2015 en haar zoon N. van 02.02.2015 tot 30.06.2015. Pas op 26.02.2019 startten haar kinderen hun scholing hier opnieuw op, N. in de derde kleuterklas en M. in het derde leerjaar. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de keuze maakte om de scholing van haar kinderen gedurende meer dan drie schooljaren te ontbreken. Betrokkene toont aldus door haar persoonlijke keuze zelf aan dat de scholing in België een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bemoeilijkt.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf.

RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). We verwijzen in dit kader nogmaals naar hetgeen hierboven reeds werd opgemerkt, namelijk dat uit het administratief dossier blijkt dat zij en haar kinderen in de periode 2015-2019 niet in België verbleven.

Betrokkene haalt aan dat haar gezin ten zeerste ontwricht zal worden indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst. Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM omdat haar familie uit elkaar gescheurd zou worden en zij in de onmogelijkheid zou zijn om een gezinsleven te hebben en dat er verder rekening gehouden dient te worden met het sociaal en economisch welzijn dat betrokkene in ons land oprichtte.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met haar partner, die echter evenmin over legaal verblijf beschikt. Betrokkenen kunnen er voor kiezen om samen terug te keren naar hun land van herkomst. Van een verbreking van de gezinseenheid is dan ook geen sprake. Het administratief dossier bevat verschillende stukken waaruit blijkt dat betrokkene en haar gezin terugkeerden naar Servië nadat zij in de periode van 2011 tot 2015 in België verbleven. Zij verbleven van 2015 tot 2019 in Servië, bij haar schoonbroer. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat de jongste zoon van betrokkene – S. O. - op 22.11.2015 geboren werd te Presevo, zoals blijkt uit het geldige Servisch paspoort met nr. *. Dit paspoort werd uitgegeven op 09.01.2019 te Servië en meldt een domicilieadres te Presevo. Dit paspoort bevat eveneens een inreisstempel voor België dd. 02.02.2019. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat uit de voorgelegde schoolattesten met betrekking tot haar dochter M. blijkt dat zij hier naar school ging van 09.01.2012 tot 30.06.2015 en dan pas opnieuw vanaf 26.02.2019. Ook uit het schoolattest van haar zoon N. blijkt dat hij hier niet naar school ging in de periode van 30.06.2015 tot 26.02.2019. Verder stellen we vast dat de paspoorten van betrokkene en haar gezinsleden allen afgeleverd werden te Vranje en dit op verschillende data, namelijk op 29.01.2019 voor betrokkene zelf, op 08.06.2015 voor haar dochter M., op 19.06.2018 voor haar zoon N. en op 09.01.2019 voor haar zoon O.. Alle paspoorten vermelden hetzelfde adres in Presevo, Servië. Betrokkene toont niet aan waarom zij haar gezinsleven in Servië niet zou kunnen verderzetten, nadat zij dit eerder in de periode van 2015 tot 2019 wel kon. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verschillende leden van haar familie, met name haar ouders en haar twee broers over verblijfsrecht in België beschikken. Echter, betrokkene legt geen stukken voor die op hen betrekking hebben. Evenmin is er sprake van samenwoning. Betrokkene maakt dus niet aannemelijk dat er sprake is van hechte banden met deze in België verblijvende familieleden. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze familieleden aangetoond. Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis blijkt dat twee personen (namelijk S.M. en S.L.) familieleden van haar partner zouden zijn en hem financieel zouden steunen. Deze verklaringen maken echter geen melding van betrokkene zelf of haar kinderen en ze dateren bovendien van 2013 waardoor ze geen enkele actualiteitswaarde meer hebben. Uit haar verklaringen tijdens de asielprocedure en tijdens het SEFOR terugkeergesprek blijkt dat zij nog één broer heeft in Servië en dat zij nog één zus heeft die ook in België verblijft maar niet over verblijfsrecht beschikt en aldus samen met betrokkene kan terugkeren naar Servië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli

2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden slechts één getuigenverklaring voorlegt die op haarzelf betrekking heeft. Er worden nog vier verklaringen voorgelegd die enkel betrekking hebben op haar man en waarvan we opmerken dat het gaat om drie identiek dezelfde stukken en dat alle stukken dateren van 2013 en dus geen enkele actualiteitswaarde meer hebben. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat haar broer de Belgische nationaliteit heeft verworven en zowel haar ouders als haar jongere broer legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt zal voelen en zich geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling. Zij wijst erop dat door een gedwongen terugkeer haar schoolloopbaan definitief verloren zou gaan en dat zij onherstelbare schade zou lijden in haar persoonlijke ontwikkeling. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. We merken verder op dat betrokkene geen schoolloopbaan heeft in België, buiten het volgen van Nederlandse taallessen en de cursus maatschappelijke integratie. Er is dan ook geen sprake van een volledige schoolloopbaan die definitief verloren zou gaan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen enkele band meer zou hebben met haar thuisland omdat zij sedert 2011 in België zou verblijven en zij hier een volledige schoolloopbaan achter de rug zou hebben. Wat betreft haar scholing, uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene in België enkel Nederlandse taallessen en de cursus maatschappelijke oriëntatie volgde. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Servië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt het administratief dossier dat betrokkene samen met haar gezin in 2015 terugkeerde naar Servië en er bleef tot 2019. In Servië woonden zij in bij haar schoonbroer. Dit blijkt uit de verklaringen van haar partner afgelegd tijdens het SEFOR terugkeergesprek dd. 15.04.2021 en wordt bevestigd door de voorgelegde stukken (met name de paspoorten van alle gezinsleden met inreisstempel België dd. 02.02.2019 en de schoolattesten van

de kinderen). De bewering dat zij geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. We wijzen er tenslotte op dat het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat aangenomen dient te worden dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, teniet zijn gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 haar verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar in haar huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van haar verblijf." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring gehad zou hebben met de strafrechter, dat er lastens haar geen strafonderzoek hangende zou zijn en dat er dus geen sprake kan zijn van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden

dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2011 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij verschillende lessen gevolgd zou hebben, dat zij ondertussen ook de Nederlandse taal zou spreken waarvoor zij diverse lessen volgde, dat ook haar kinderen Nederlands zouden spreken en dit als hun moedertaal zouden beschouwen, dat zij diverse steunverklaringen zou voorleggen die haar goede wil en inzet zouden bevestigen, dat zij onmiskenbaar op sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij onmiddellijk zou kunnen werken, dat zij ten zeerste werkbereid zou zijn, dat zij bereid zou zijn een knelpuntberoep in te vullen, dat zij bereid zou zijn een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van haar verlangd zou worden, dat zij totaal verankerd zou zijn in België, dat zij al meer dan tien jaar in België zou verblijven, dat zij hier onderwijs genoten zou hebben, dat er sprake zou zijn van uiterst sterke sociale bindingen met België, dat er sprake zou zijn van actieve inzet, dat er sprake zou zijn van onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenleving, dat hierdoor zeer sterke sociale banden met België ontstaan zouden zijn, dat zij vijf getuigenverklaringen voorlegt evenals twee deelcertificaten Nederlandse taallessen, een addendum bij haar inburgeringscontract, een attest van EVC, een informatieformulier met betrekking tot dringende medische hulp en een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Volgend op deze beslissing, werd op 6 juli 2021 in hoofde van verzoekster en haar minderjarige kinderen een bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven binnen dertig na de kennisgeving. Dit is de tweede bestreden beslissing, die gemotiveerd als volgt:

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene kwam op 02.02.2019 naar België. De maximale duur van 90dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden."

2. Over de rechtspleging

Het verzoekschrift werd ingediend namens verzoekster in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen en namens de heer H.S.

Luidens artikel 39/68-1, § 4 van de Vreemdelingenwet geven collectieve verzoekschriften aanleiding tot het betalen van zoveel malen het rolrecht als er verzoekers zijn.

Bij beschikking van 1 september 2020 werd het rolrecht vastgesteld op €930.

De raadsman heeft een rolrecht van 186 euro overgemaakt, met de vermelding "regul 97142 eerste verzoeker".

Gelet op het voorgaande wordt het beroep slechts op de rol geplaatst voor zover het is ingediend door eerste verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids-en zorgvuldigheidsbeginsel en "de beginselen van behoorlijk bestuur". Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"1.

Ten onrechte worden in de bestreden beslissingen de ingeroepen redenen afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen en verplicht worden het land te verlaten.

Dat het jarenlang verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied en medegaande sterke integratie en onmogelijkheid tot terugkeer in hun hoofde, alleszins in hoofde van diens kinderen als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

2.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen .

Een van deze buitengewone omstandigheden is het euvel dat zich voordoet wanneer een kind van scholing verstoken blijft. Zo haalde de Raad van State dit reeds aan bij arrest dd. 06.03.2001. Dit werd nadien meerdere malen bevestigd .

Het is dus van het allergrootste belang dat de kinderen kunnen blijven naar school gaan. Het spreekt dan ook voor zich dat het gezin niet uit elkaar mag worden getrokken, zoals door verweerder reeds erkend was en dat beide verzoekers moeten gemachtigd worden in het land te verblijven.

3.

In beide bestreden beslissingen onderzoekt verwerende partij uitvoerig:

- ❖ Het ononderbroken verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied*
- ❖ De schendingen van het verbod op foltering*
- ❖ De scholing van hun kinderen en de hieraan gekoppelde rechten*
- ❖ De ontwrichting van het gezinsleven*
- ❖ De persoonlijke krenking in de persoonlijke ontwikkeling*
- ❖ De afwezigheid van de mogelijkheid een humanitaire machtiging aan te vragen in het land van herkomst*

Evenwel worden deze ten onrechte afgewezen.

Voor het overige stelt verweerder dan:

“(…)

De elementen van lang verblijf en Integratie (met name het feit dat zij sinds 2011 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij verschillende lessen gevolgd zou hebben, dat zij ondertussen ook de Nederlandse taal zou spreken waan/oor zij diverse lessen volgde, dat ook haar kinderen Nederlands zouden spreken en dit als hun moedertaal zouden beschouwen, dat zij diverse steunverklaringen zou voorleggen die haar goede wil en inzet zouden bevestigen, dat zij onmiskenbaar op sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij onmiddellijk zou kunnen werken, dat zij ten zeerste werkbereid zou zijn, dat zij bereid zou zijn een knelpuntberoep in te vullen, dat zij bereid zou zijn een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van haar verlangd zou worden, dat zij totaal verankerd zou zijn in België, dat zij al meer dan tien jaar in België zou verblijven, dat zij hier onderwijs genoten zou hebben, dat er sprake zou zijn van uiterst sterke sociale bindingen met België, dat er sprake zou zijn van actieve inzet, dat er sprake zou zijn van onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenleving, dat hierdoor zeer sterke sociale banden met België ontstaan zouden zijn, dat zij vijf getuigenverklaringen voorlegt evenals twee deelcertificaten Nederlandse taallessen, een addendum bij haar inburgeringscontract, een attest van EVC, een informatieformulier met betrekking tot dringende medische hulp en een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase met behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(…)

Ten eerste toonden verzoekers reeds hierboven aan met overvloedige verwijzing naar rechtspraak dat de scholing van hun kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt die hun verblijf in België verder wettigt. Verder is het werkelijk onduidelijk op basis van welke gronden verwerende partij besloot

tot onderzoek van het ononderbroken verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied, de schendingen van het verbod op foltering, de scholing van hun kinderen en de hieraan gekoppelde rechten, de ontwrichting van het gezinsleven, de persoonlijke krenking in de persoonlijke ontwikkeling en de afwezigheid van de mogelijkheid een humanitaire machtiging aan te vragen in het land van herkomst enerzijds, en anderzijds de rest afdeed als behorende tot de gegrondheid van de aanvraag.

Bovendien betreft het geciteerde arrest van de Raad van State het arrest dat de instructie dd. 19.07.2009 vernietigde. Zoals verwerende partij correct voorhoudt, werd deze instructie inderdaad vernietigd, doch dit belet tweede verzoeker niet bij de opbouw van zijn dossier deze instructie als leidraad te gebruiken. Echter dient verzoeker wel afdoende te motiveren waarom de overige aangehaalde elementen behoren tot de gegrondheid van de vordering!

Het is ook in het licht hiervan dat verzoekers verwijzen naar een arrest van uw zetel dd. 13.01.2016:

“(…)

In casu meent de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval, haar integratie en duurzame lokale verankering, het volgen van vormingen, haar kennis van de talen, het onderbreken van de studies, de aanwezigheid van haar broer, het slecht onderwijs in Marokko, niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd. Zij geeft aan dat de gemachtigde immers niet meer doet dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden en dat er geen sprake is van een ware motivering. De verzoekende partij benadrukt dat de gemachtigde niet motiveert waarom de aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij op zich niet betwist dat de bestreden beslissing een motivering bevat met betrekking tot de door haar in het kader van de buitengewone omstandigheden aangebrachte argumenten. Door in haar nota met opmerkingen te stellen dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, gaat de verwerende partij dan ook niet concreet in op het betoog van de verzoekende partij. De verzoekende partij voert daarentegen aan dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorligt, omdat de opgenomen motivering niet afdoende is. Samen met de verzoekende partij dient de Raad inderdaad vast te stellen dat de gemachtigde zich beperkt tot het opsommen van de door de verzoekende partij in het kader van de buitengewone omstandigheden aangebrachte argumenten en vervolgens tot het stellen dat “de zonet door betrokkene aangehaalde elementen” geen argumenten zijn waaruit blijkt dat het haar bijzonder moeilijk, zonet onmogelijk is, terug te keren naar haar land van herkomst of haar land waar zij toegelaten is tot verblijf, om haar aanvraag op regelmatige wijze in te dienen bij de Belgische ambassade of consulaat bevoegd voor haar land van herkomst of verblijf en dat deze elementen dus niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden gekwalificeerd. Waarom de gemachtigde meent dat de aangehaalde elementen geen argumenten zijn die het bijzonder moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of verblijf en dat er dus geen sprake is van buitengewone omstandigheden, wordt echter in het geheel niet gemotiveerd. (...)

(...) De bestreden beslissing steunt precies op de vaststelling van de gemachtigde dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, zodat de gemachtigde wel degelijk afdoende dient te motiveren op grond waarvan hij tot deze vaststelling is gekomen en niet louter kan poneren, zonder meer, dat hij meent dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. (...)

In de mate dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State nog stelt dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom die in België, en niet in het buitenland, is ingediend, dient te worden vastgesteld dat deze overwegingen niet voorkomen in de bestreden beslissing en zodoende een a posteriori motivering uitmaakt, die dan ook niet vermag het gebrek aan afdoende motivering in de bestreden beslissing te herstellen.

(...)”.

4.

Bovendien wordt in voormeld arrest met geen woord gerept over het gegeven dat het onderzoek van de door verwerende partij ten onrechte niet onderzochte elementen ipso facto tot een onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek zou leiden.

Aldus besliste verwerende partij arbitrair zonder enige motivering welke criteria beweerdelijk tot de ontvankelijkheid van de aanvraag zouden horen, andere tot de gegrondheid ervan.

Minstens op dit punt dient dienvolgens de bestreden beslissingen te worden geschorst, minstens vernietigd.”

3.1.2. Vooreerst moet erop worden gewezen dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur alle welomschreven zijn en een eigen finaliteit hebben, zodat de schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” zonder meer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone

omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster betoogt dat haar jarenlange verblijf in België, haar sterke integratie en de onmogelijkheid tot terugkeer in hun hoofde, alleszins in hoofde van de kinderen, als buitengewone omstandigheid moeten worden aangenomen.

Zij stelt vooreerst in algemene bewoordingen dat het werkelijk onduidelijk is op welke gronden de verwerende partij besloot tot het onderzoek van een aantal elementen enerzijds, en de rest afdeed als behorende tot de gegrondheid van de aanvraag, anderzijds.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat de verwerende partij alle in de aanvraag aangevoerde elementen heeft onderzocht in het licht van de ontvankelijkheid ervan, en heeft geoordeeld dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in de ontvankelijkheidsfase behandeld worden.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoekster erkent dat de instructie waarnaar zij had verwezen door de Raad van State werd vernietigd maar zij betoogt dat dit er niet aan in de weg staat dat duidelijk moet worden gemotiveerd waarom de "overige elementen" [bedoeld wordt de elementen inzake lang verblijf en integratie] behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij het niet heeft gehouden bij het door haar geviseerde motief. Immers werd zeer uitvoerig gemotiveerd waarom de aanwezigheid van andere familieleden dan deze van het kerngezin en het opgebouwde privéleven waarop verzoekster zich in de aanvraag heeft beroepen niet van die aard zijn dat ze in haar specifieke geval alsnog als een buitengewone omstandigheid zouden moeten worden beschouwd nu er geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Verzoekster moet met concrete argumenten aantonen waarom deze beoordeling onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoekster wijst erop dat het een buitengewone omstandigheid is wanneer een kind van scholing verstoken blijft en dat het van het allergrootste belang is dat de kinderen naar school kunnen blijven gaan.

De verwerende partij heeft hierover het volgende gesteld:

"Betrokkene beroept zich op de scholing van haar kinderen, ter staving waarvan zij schoolattesten voorlegt waaruit blijkt dat haar dochter M. en haar zoon O. hier school liepen in het kleuteronderwijs tot 30.06.2015 en dat zij hun scholing in België heropstartten op 26.02.2019. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien stellen we vast dat uit de voorgelegde attesten duidelijk blijkt dat betrokkene zelf de keuze gemaakt heeft om de scholing van haar kinderen te onderbreken. Uit de voorgelegde attesten blijkt namelijk dat haar dochter M. hier naar het kleuteronderwijs ging van 09.01.2012 tot 30.06.2015 en haar zoon N. van 02.02.2015 tot 30.06.2015. Pas op 26.02.2019 startten haar kinderen hun scholing hier opnieuw op, N. in de derde kleuterklas en M. in het derde leerjaar. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de keuze maakte om de scholing van haar kinderen gedurende meer dan drie schooljaren te ontbreken. Betrokkene toont aldus door haar persoonlijke keuze zelf aan dat de scholing in België een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bemoeilijkt."

Verzoekster brengt hier geen enkel concreet argument tegen in, en toont in het bijzonder niet aan haar kinderen in het land van herkomst geen toegang zouden hebben tot adequate scholing. Haar uitgangspunt dat een terugkeer er de oorzaak van zou zijn dat haar kinderen verstoken zouden blijven van onderwijs, en dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt, kan dus niet worden bijgetreden.

3.1.3. Verzoekster toont geen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen aan. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 13 van het EVRM en de materiële motiveringsplicht. Het middel is als volgt uiteengezet:

"Verwerende partij is ten onrechte van oordeel dat

"(...)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient tweede verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het

enkel bij een bewering blijft en dit met kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan tweede verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat ZIJ bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RW arrest 234690 van 31 maart 2020, RW arrest 234690 van 31 maart 2020). (...)

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

(...)

2.

Desalniettemin was het Hof van Justitie reeds van oordeel:

“(…)

30. Gelet op deze inleidende opmerkingen en gezien de omstandigheden van het hoofdgeding, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, aldus moet worden uitgelegd dat pas sprake is van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, indien deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In geval van een ontkennend antwoord wenst die rechter te vernemen aan de hand van welk criterium kan worden uitgemaakt of er een dergelijke bedreiging is.

(...)

34 Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35 In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

(...)

38 De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39 Hoe meer de tweede verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

(...)

Het Hof van Justitie (Grote kamer) verklaart voorrecht:

(...)

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

(...)

Deze rechtspraak dient in acht genomen te worden bij alle beslissingen die genomen worden door DVZ, en ook deze waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

De Raad van State was zulks reeds eerder al van oordeel, zelfs voor de tussenkomst van voormeld arrest van het Hof van Justitie.

3.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekers geen enkel risico op een menonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek ter zake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dient geschorst te worden aangezien er anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers."

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming

zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De verwerende partij heeft in de eerste bestreden beslissing geoordeeld dat verzoekster niet aan deze bewijslast heeft voldaan.

De rechtspraak van het Hof van Justitie die verzoekster citeert heeft betrekking op de uitlegging van betreft de uitlegging van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn. Het betreft meer in het bijzonder de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming omwille van een reëel risico op de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Opdat verzoekster zou kunnen worden gevolgd waar zij betoogt dat er een andere maatstaf moet worden gehanteerd voor wat betreft de bewijslast inzake het risico bij terugkeer dan deze die de verwerende partij heeft toegepast in de eerste bestreden beslissing, moet zij eerst en vooral aannemelijk maken dat er in haar land van herkomst een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is. Verzoekster blijft op dat vlak volstrekt in gebreke, en de Raad kan op grond van de voorliggende gegevens niet vaststellen dat dit het geval is. In die optiek toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij een te hoge drempel heeft gehanteerd inzake het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, en al helemaal niet in het licht van de specifieke omstandigheden van verzoekster, die in 2015 terugkeerde met haar gezin naar Servië en er bleef tot 2019.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster evenmin worden bijgetreden waar zij stelt dat de verwerende partij het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet deugdelijk heeft onderzocht alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het weze benadrukt dat de verwerende partij het door verzoekster ingeroepen risico heeft onderzocht in het kader van haar aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verder blijkt uit niets dat de actuele algemene omstandigheden in Servië zouden nopen tot een verder onderzoek naar de mogelijke schending van de voormelde bepaling.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM of de miskennis van de materiële motiveringsplicht in die context is niet aangetoond. Verzoekster heeft, bij gebrek aan andere argumenten, evenmin de schending aannemelijk gemaakt van artikel 13 van het EVRM.

3.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3.1. Het derde middel is gestoeld op de schending van de materiële motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel. Het is als volgt uiteengezet:

“1.

Verzoekers haalden aan in hun verzoekschrift dat het onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het land van herkomst.

Dienaangaande motiveerde verwerende partij ten onrechte als volgt:

“(…)

Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of met behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt met de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

(...)"

2.

Deze stelling is een stelling die faalt naar recht. Artikel 9, Vw. bepaalt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling overeen identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen. "

Het is werkelijk in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel dat een gedraging zou toegestaan worden die niet in die wet omschreven staat. Indien het volgens art. 9bis niet expressis verbis is toegestaan een aanvraag tot humanitaire regularisatie ook bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst in te dienen, kunnen verzoekers er ook terecht van uit gaan dat zulks niet mogelijk zou zijn.

Het belang van het rechtszekerheids- en daaraan gekoppelde vertrouwensbeginsel werd meermaals bevestigd door het Grondwettelijk Hof, onder andere in het arrest nr. 109/2019

(...)

Het vertrouwensbeginsel is nauw verbonden met het - tevens door de verzoekende partijen aangevoerde - rechtszekerheidsbeginsel, dat de decreetgever verbiedt om zonder objectieve en redelijke verantwoording afbreuk te doen aan het belang van de rechtsonderhorigen om in staat te zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen te voorzien.

(...)

Bovendien zou dergelijke toelating van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de facto een wetswijziging aanbrengen en aldus een loopje nemen met de normenhiërarchie!

3.

Aldus is onderhavige procedure een verzoekschrift indienen bij de burgemeester de enige mogelijkheid die nog openstond bij tweede verzoeker. Argumenteren dat zulks ook kan bij de consulaire of diplomatieke posten van België in het buitenland is een ongefundeerde stelling die faalt naar recht.

Aldus is het verzoek ontvankelijk en dient de hier bestreden beslissingen geschorst, dan wel vernietigd te worden aangezien er anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers.”

3.3.2. Uit de beoordeling van het eerste middel blijkt dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet de algemene regel voorschrijft dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet hierop de uitzondering door te stellen dat in buitengewone omstandigheden het is toegestaan de verblijfsmachtiging in België aan te vragen.

Verzoekster toont niet aan dat er geen wettelijk kader zou zijn om haar toe te laten de elementen die naar haar mening een verblijfsmachtiging in België zouden rechtvaardigen en die zij had aangebracht in de huidige aanvraag, aan de verwerende partij voor te leggen middels een aanvraag die zij vanuit haar land van herkomst indient in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters redenering faalt in rechte, zodat het middel niet kan worden aangenomen.

3.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS